

Všeobecné nemocenské pojišťovně byla povolena exekuce zabavením živnosti povinného. Návrh této vymáhající věřitelky, by bylo povoleno zpeněžení živnosti povinného vnučenou správou, soud první stolice usnesením ze dne 18. ledna 1932 zamítl. K rekursu jiné vymáhající věřitelky, firmy O., rekursní soud povolil této firmě exekuci vnučenou správou.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu Všeobecné nemocenské pojišťovny.

Důvody:

Dovolacímu rekursu nelze přiznati oprávnění. Stěžovatelce byla povolena usnesením ze dne 24. září 1931 č. j. E XII 4914/31-1 exekuce zabavením živnosti povinného s dodatkem, že o zpeněžení bude rozhodnuto dodatečně. Nedopatřením soudní kanceláře nebyl tento dodatek pojat do usnesení, což však stěžovatelka musila seznati již z toho, že byl ustanoven rok k výsledku účastníků o návrhu na zpeněžení na den 13. října 1931, kterého roku se též stěžovatelka zúčastnila. Usnesením exekučního soudu ze dne 18. ledna 1932 E XII 4914, 2889, byl potom zamítnut návrh stěžovatelky na zpeněžení živnosti povinného vnučenou správou. Toto usnesení nebylo stěžovatelkou napadeno a nabylo vůči ní právní moci. Tím jest vyvráceno tvrzení stěžovatelčino, že má pravoplatně povolenu vnučenou správu živnosti povinného. Z okolnosti, že uvedené usnesení exekučního soudu bylo k rekursu jiného vymáhajícího věřitele, firmy O., změněno usnesením rekursního soudu ze dne 23. března 1932 a této firmě byla povolena vnučená správa, nelze vyvozovati, že měla býti povolena vnučená správa také stěžovatelce, když tato nechala proti sobě vejíti v právní moc zamítací usnesení exekučního soudu. Otázku, jaký osud by měl případný návrh stěžovatelčin na zpeněžení živnosti povinného propachtováním, netřeba řešiti při vyřizování tohoto dovolacího rekursu.

Čís. 12570.

Veřejnoprávní otázka neschválení propachtování lékárny ve smyslu zákona ze dne 18. prosince 1906, čís. 5 ř. zák. na rok 1907, jest nerozhodná pro závazek k zaplacení léků odebraných od neschváleného pachtýře lékárny.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 234/33.)

Žalobce domáhal se jako nájemce lékárny na žalované okresní nemocenské pojišťovně zaplacení účtu za dodané léky. Procesní soud první stolice žalobu zamítl. Důvody: Žalobce se domáhá zažalované pohledávky na základě nároku příslušejícího mu jako nájemci lékárny. Leč spisem okresního úřadu v J., týkajícím se pachtu lékárny, jest zjištěno, že výměrem téhož úřadu ze dne 8. září 1930 bylo žalobci provozování lékárny pro nedostatek kvalifikace zakázáno, kte-

rýžto výměr byl potvrzen rozhodnutím zemského úřadu v Praze, v němž bylo výslovně řečeno, že žalobce nebyl schválen pachtýřem lékárny s poukazem na zákon ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. zák. na rok 1907, kteréžto rozhodnutí zemského úřadu bylo konečné a pravoplatné. Toto rozhodnutí odepřelo tedy úřední schválení pachtovní smlouvě uzavřené o lékárně mezi žalobcem a majitelkou lékárny Růženou R-ovou, kteréhožto schválení jest ve smyslu § 17 cit. zák. k propachtování lékárny potřebí. Tím však bylo způsobeno, že mezi smluvními stranami podle § 879 obč. zák. nevznikla platná smlouva, neboť okresní úřad pravoplatně vyslovil, že pachtovní smlouva se příčí zákonu. Zda bylo toto rozhodnutí správné čili nic, nepřisluší soudu zkoumati, rozhodné jest, že smlouva schválena nebyla a že bez úředního schválení platná pachtovní smlouva o lékárně nemůže býti uzavřena. Nevznikla-li mezi žalobcem a Růženou R-ovou platná smlouva, nemohla z ní ani pro žalobce vzejítí nějaká práva, nemohl z ní nabytí pohledávek a nemůže je tedy ani na svých domnělých dlužnících dobývati. Jest při tom nerozhodné, že snad Růžena R-ová nepokládá zažalovanou pohledávku za svou, nýbrž za žalobcovu, a že i ona tvrdí, že žalobce v době vzniku pohledávky provozoval lékárnu na svůj účet. Toto provozování lékárny mělo býti jejím pachtem a ten byl neplatný. Že zažalovaná pohledávka přešla na žalobce z jiného důvodu než z pachtovního poměru, netvrdí ani žalobce ani Růžena R-ová. Chybí tu právní poměr, na jehož základě by mohla žalovaná strana plniti žalobci bez obavy, že bude na ní zažalovaná pohledávka vymáhána ještě jednou, žalobci schází platný důvod nabytí pohledávky a není v důsledku toho věřitelem žalované strany. O d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvému soudu, by ji, vyčkaje pravomocí, znovu projednal a rozhodl. V otázce, o níž tu jde, uvedl v d ů v o d e c h: Nebyl-li žalobce pachtýřem lékárny schválen správními úřady, tudíž z důvodů veřejnoprávních, nelze proto uznati za neplatná soukromoprávní ujednání, která žalobce za pachtovního poměru uzavřel. Pak by bylo lze uznati za neplatné všechny nákupy a prodeje, které žalobce uzavřel. Pokud jde o zboží žalobcem koupené, nemůže býti jeho legitimace ku prodeji pochybna. Avšak žalobce byl oprávněn též zcizovati zboží, které mu bylo z důvodu pachtovní smlouvy svěřeno.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu, připojiv se k názoru odvolacího soudu, že veřejnoprávní otázka neschválení propachtování lékárny ve smyslu zákona ze dne 18. prosince 1906 čís. 5 ř. zák. 1907 jest pro projednávání spor nerozhodnou.

Čís. 12571.

Ustanovení o zrušení uhrazovací exekuce (§§ 39 a 40 ex. ř.) jest použití obdobně i na exekuci zajišťovací.

(Rozh. ze dne 4. května 1933, R I 308/33.)

S o u d p r v é s t o l i c e zamítl návrh dlužníka na zrušení zajišťovací exekuce. R e k u r s n í s o u d zajišťovací exekuci zrušil.